

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 100

Серпень-вересень 2007

Sultani проти Франції - 45223/05

Рішення від 20.09.2007 [Секція III]

Стаття 3

Видворення

Ризик депортації до Афганістану: *депортація не становила б порушення*

Стаття 35

Стаття 35-1

Вичерпання внутрішніх засобів правового захисту

Ефективний засіб правового захисту

Рішення про депортацію при існуванні ризику поводження, забороненого статтею 3, – захід правового захисту без ефекту призупинення: *попереднє заперечення відхилено*

Стаття 4 Протоколу № 4

Заборона колективного вислання іноземців

Ризик депортації шляхом здійснення колективного рейсу для депортації нелегальних іммігрантів: *депортація не становила б порушення*

Факти: заявник, громадянин Афганістану, є членом таджицької етнічної групи. Його батько був представником комуністичної партії в Афганістані, де після падіння комуністичного режиму участь таджиків у такому роді діяльності вважалась державною зрадою. Зокрема, родина заявника зіткнулася з ворожістю колишнього воєначальника, який згодом став значним місцевим діячем і який привласнив майно родини. Будинок сім'ї заявника було закидано гранатами, в результаті чого заявник був поранений в голову та стегно. Заявник та його сім'я залишили Афганістан та подалися до Пакистану. Заявник стверджував, що він потрапив до Франції в кінці 2002 року. У березні 2003 року він попросив притулку. Французьке агентство з захисту біженців та апатридів (ФАЗБА) відхилило клопотання, а його рішення було залишене в силі Палатою з апеляцій біженців. У липні 2004 року заявнику було наказано залишити територію Франції. Його родину було повернуто з Пакистану до її рідного села, але, згідно з твердженнями заявника, вона була знову змушена покинути країну.

14 грудня 2005 року заявник разом з іншими афганцями був заарештований в Парижі. Він стверджував, що французька поліція проводила цільові арешти, засновані на громадянстві заарештованих, з метою організації «групового рейсу» для їхньої депортації. У той же день було видано наказ про видворення заявника до Афганістану, разом з наказом про адміністративне затримання. Він звернувся до адміністративного суду Парижа з метою скасування цих рішень; 17 грудня 2005 року його клопотання було відхилено. Заявник оскаржив це рішення. 16 грудня органи влади прийняли рішення про відмову в задоволенні його клопотання про те, щоб залишитись в країні. 19 грудня заявник подав заяву до Суду, разом з клопотанням про застосування правила 39 Регламенту Суду. Наступного дня, згідно з правилом 39, Голова відповідної Палати Суду вказав урядові Франції, що було б бажано утриматися від депортації заявника до Афганістану. 20 грудня відбувся груповий рейс з Франції до Афганістану, без заявника. Заявника було звільнено. 5 січня 2006 року Суд продовжив строк дії тимчасового заходу, приписаного згідно з правилом 39, до подальшого повідомлення. Наступного дня заявник був викликаний французькими властями для співбесіди, спрямованої на розгляд його адміністративного становища з метою виконання депортації. Заявник подав друге клопотання про надання притулку, яке було відхилене за прискореною процедурою. Він поскаржився до Палати з апеляцій біженців. Рішення адміністративного суду було залишено в силі.

Право: стаття 3 - вичерпання внутрішніх засобів правового захисту: ані скарга проти рішення адміністративного суду, яке залишило в силі наказ про депортацію заявника, ані апеляція до Палати з апеляцій біженців не мали ефекту призупинення. У справах, в яких заявник скаржиться, що його депортація піддасть його поводженню, забороненому статтею 3, апеляції, які не мають ефекту призупинення, не є «ефективними» у розумінні статті 35 § 1 Конвенції. Тому попереднє заперечення було відхилено.

Процедура депортації: доводи заявника були уважно розглянуті установами з питань біженців та адміністративними судами. Що стосується стверджуваних ним ризиків у разі депортації до Афганістану, то заявник лише продемонстрував існування загальної ситуації насилля в цій країні, не продемонструвавши, в якій мірі він особисто зіткнувся би з ризиком репресій.

Висновок: не буде порушення в разі виконання рішення про депортацію (одноголосно).

Стаття 4 Протоколу № 4 - той факт, що заявник не був депортований колективним рейсом 20 грудня 2005 року, був пов'язаний з тимчасовим

заходом, приписаним Судом згідно з правилом 39 Регламенту Суду. Тому уряд не міг стверджувати, що скарга за статтею 4 Протоколу № 4 втратила мету.

Заявник подав французьким органам влади два клопотання про надання притулку, в яких він мав можливість викласти свої доводи стосовно того, чому його не слід було депортувати до Афганістану. Національні органи взяли до уваги загальну ситуацію в Афганістані та твердження заявника щодо його особистої ситуації та стверджуваних ним ризиків, на які він наражався би у разі повернення до країни свого походження. Відповідно, індивідуальні обставини заявника було розглянуто, і це служило достатньою підставою для його депортації.

Висновок: не буде порушення в разі виконання рішення про депортацію (одноголосно).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це коротке викладення рішення, зроблене Секретаріатом, не є зобов'язальним для Суду.

Натисніть тут для доступу до Інформаційних бюлетенів з практики Суду:
[Case-Law Information Notes](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int